

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 13, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:646](#) 14-04-2026

Beklag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:623](#) 14-04-2026

Kon het hof oordelen dat de verdachte samen met anderen oplichting heeft gepleegd, nu het de verdachte is die door de oplichting tot afgifte is bewogen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:635](#) 14-04-2026

Kon het hof het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afwijzen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:652](#) 14-04-2026

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:655](#) 14-04-2026

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:650](#) 14-04-2026

Kon het hof de verzoeken van de verdediging afwijzen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:651](#) 14-04-2026

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:653](#) 14-04-2026

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:621](#) 14-04-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:620](#) 14-04-2026

Kon de rechtbank oordelen dat de motorboot moet worden teruggegeven aan een ander dan de beslagene, die zelf geen klaagschrift heeft ingediend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:619](#) 14-04-2026

Kon het hof oordelen dat de verdachte het oogmerk tot omkoping heeft gehad?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:614](#) 14-04-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:613](#) 14-04-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:598](#) 14-04-2026

Kan uit de mededeling van de (onbevoegde) Belgische advocaat dat de dagvaarding de verdachte in goede orde heeft bereikt, worden afgeleid dat de verdachte tevoren bekend was met de dag van de terechtzitting in hoger beroep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:562](#) 14-04-2026

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:477](#) 14-04-2026

Heeft het hof verzuimd te motiveren hoe de omstandigheid dat de bewezenverklaarde doodslag in verminderde mate aan de verdachte kan worden toegerekend, is betrokken bij de strafmaat?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof verzuimd te motiveren hoe de omstandigheid dat de bewezenverklaarde doodslag in verminderde mate aan de verdachte kan worden toegerekend, is betrokken bij de strafmaat?

Heeft het hof verzuimd te motiveren hoe de omstandigheid dat de bewezenverklaarde doodslag in verminderde mate aan de verdachte kan worden toegerekend, is betrokken bij de strafmaat?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de strafoplegging, in het bijzonder over de oplegging van een gevangenisstraf. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof heeft nagelaten te motiveren hoe de omstandigheid dat de bewezenverklaarde doodslag in verminderde mate aan de verdachte kan worden toegerekend, is betrokken bij de strafmaat.

In artikel 359 leden 5 en 6 Sv zijn enkele motiveringsvoorschriften neergelegd die de rechter ambtshalve bij de oplegging van een straf in acht moet nemen. Het in artikel 359 lid 2 Sv neergelegde motiveringsvoorschrift heeft daarnaast zelfstandige betekenis. Dit voorschrift brengt met zich dat de rechter zijn beslissing over de strafoplegging nader moet motiveren als die beslissing afwijkt van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt van de verdediging of het openbaar ministerie.

De genoemde straftoematingsvrijheid stelt de feitenrechter in staat om bij de beslissing over de oplegging van straf zoals bedoeld in artikel 350 Sv, te komen tot een strafoplegging die is afgestemd op de ernst van het bewezenverklaarde feit, de persoon van de verdachte en alle overige betrokken belangen. De grote vrijheid die de feitenrechter bij deze beslissing heeft, brengt ook de verantwoordelijkheid van de feitenrechter mee om – met het oog op de begrijpelijkheid en de aanvaardbaarheid van de strafoplegging en mede in reactie op wat ter terechtzitting naar voren is gebracht over de strafoplegging – inzicht te bieden in de beweegredenen die in het concrete geval hebben geleid tot de opgelegde straf. In de feitenrechtspraak bestaat – gelet op diverse initiatieven die daartoe zijn ondernomen – in

algemene zin ook ruim aandacht voor het belang van een behoorlijke strafmotivering.

Aan de rechtspraak van de Hoge Raad ligt ten grondslag dat de verantwoordelijkheid voor de inhoud en de motivering van de straftoemeting in het concrete geval in belangrijke mate bij de feitenrechter ligt. De Hoge Raad stelt zich daarom als cassatierechter terughoudend op bij de beantwoording van de vraag of de motivering van de beslissing over de straftoemeting toereikend is.

Waar het gaat om de motiveringsverplichting van de tweede volzin van artikel 359 lid 2 Sv past de hiervoor genoemde terughoudendheid van de Hoge Raad als cassatierechter bij de eisen die in de rechtspraak van de Hoge Raad in het algemeen worden gesteld aan het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt, en de invulling van de responsieplicht van de rechter als hij afwijkt van zo'n standpunt. Van belang hierbij is in het bijzonder het arrest van 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU9130. Zo levert een algemeen verzoek tot het matigen van de straf op basis van persoonlijke omstandigheden van de verdachte niet een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt op. Dat geldt ook voor de enkele opsomming van factoren die bij de strafoplegging in de zaak van de verdachte een rol zouden moeten spelen en die zouden moeten leiden tot een bepaalde soort of mate van straf.

Van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt kan wel sprake zijn als het gaat om een betoog waarin beargumenteerd wordt aangevoerd waarom – gelet op de belangen die daarbij voor de verdachte op het spel staan – een bepaalde specifieke omstandigheid of een samenstel van specifieke omstandigheden zou moeten leiden tot een bepaalde soort of mate van straf, of waarom de rechter daarvan juist zou moeten afzien. De rechter moet dan op grond van artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv nader motiveren waarom hij tot een van dat standpunt afwijkende beslissing komt. In zo'n geval gaat het bij de controle in cassatie in de kern om niet meer dan de vraag of de feitenrechter ervan blijk heeft gegeven dat acht is geslagen op het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt, en of de feitenrechter, gelet op de strafmotivering als geheel, voldoende inzichtelijk heeft gemaakt waarom de door de verdediging voor zijn standpunt aangevoerde gronden niet opwogen tegen de door het hof genoemde gronden voor de opgelegde straf.”

Het cassatiemiddel geeft geen aanleiding om af te wijken van het oordeel van de Hoge Raad in het arrest van 15 juli 1985, ECLI:NL:HR:1985:AC4252, waarin de Hoge Raad heeft overwogen dat “de mate van schuld” niet de enige factor is die de rechter in acht moet nemen bij de strafoplegging, maar “dat hij ook rekening kan houden met andere omstandigheden van feitelijke aard zoals de schok die een ernstig misdrijf in de rechtsorde heeft teweeggebracht en de generaal en speciaal preventieve werking welke van een dergelijke straf uitgaat”.

Dat neemt niet weg dat tot de factoren die van belang kunnen worden geacht bij de keuze van de op te leggen straf, kan worden gerekend de omstandigheid dat de rechter oordeelt dat het bewezenverklaarde feit in verminderde mate aan de verdachte kan worden toegerekend. Het ligt in zo'n geval in de rede dat de rechter een zekere matiging van de op te leggen (gevangenis)straf in overweging neemt. De rechter hoeft de beslissing of en, zo ja, hoe hij bij de strafoplegging met die omstandigheid rekening houdt, in beginsel niet te motiveren. Dat is anders als de verdediging of het openbaar ministerie een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inneemt over de concrete gevolgen van de verminderde toerekenbaarheid voor de straftoemtingsbeslissing. De rechter moet dan op grond van artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv nader motiveren waarom hij tot een van dat standpunt afwijkende beslissing komt.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte als verminderd toerekeningsvatbaar is te beschouwen ten aanzien van het bewezenverklaarde. Verder heeft het hof de oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van vijftien jaren als passend en geboden beschouwd. Daartoe heeft het onder meer in zijn overwegingen betrokken de aard en de ernst van het bewezenverklaarde, de omstandigheden waaronder het bewezenverklaarde is begaan, de persoon van de verdachte, de gevolgen van het onder 1 bewezenverklaarde feit voor de nabestaanden van het slachtoffer, de straffen die doorgaans in vergelijkbare zaken worden opgelegd, en de omstandigheid dat de verdachte zich in 1997 op een vergelijkbare manier heeft schuldig gemaakt aan de moord op zijn eerste echtgenote. Verder heeft het hof "in het voordeel van de verdachte (...) laten meewegen dat in ieder geval de doodslag in verminderde mate aan de verdachte kan worden toegerekend". In verband met een overschrijding in hoger beroep van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, heeft het hof uiteindelijk onder meer een gevangenisstraf opgelegd van veertien jaren en zes maanden.

De strafoplegging is toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat het hof heeft uiteengezet hoe – namelijk in het voordeel van de verdachte – het de omstandigheid dat de bewezenverklaarde doodslag in verminderde mate aan de verdachte kan worden toegerekend, heeft meegewogen bij de strafoplegging. Gelet op wat door de verdediging is aangevoerd, was het hof niet gehouden tot een nadere motivering dan de uitleg die het hof heeft gegeven.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de

beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:477

Zaaknummer: 24/04701

Rechters: T. Kooijmans, V. van den Brink en R. Kuiper

Advocaten: H.C. Ingelse

Wetsartikelen: art. 287 Sr en art. 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

Beoordeling van de aanvraag

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat, als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie.

De aanvraag is gebaseerd op als 'nova' aangeduide stukken die grotendeels zijn ontleend aan de behandeling in hoger beroep die heeft geleid tot voormeld arrest van het hof. Op grond van deze stukken, waarvan de inhoud samengevat is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal, wordt in de aanvraag, kort gezegd, aangevoerd dat sprake is van de volgende vormverzuimen.

(i) De verbaliseringsplicht van artikel 226g lid 4 Sv is geschonden en het openbaar ministerie heeft bewust de waarheidsvinding gefrustreerd, omdat van het gunstbetoon waarvan blijkt uit de woordelijke uitwerking van het gesprek dat [medeverdachte 2] had met onder anderen de zaakofficier van justitie op 14 oktober 2015 geen proces-verbaal bij de stukken is gevoegd, en omdat een proces-verbaal van verhoor van [medeverdachte 2], waaruit bleek van dit gesprek, uit het door de politie voor dossiervorming gebruikte systeem is verwijderd, met aanpassing van de nummering van één of meer processen-verbaal.

(ii) Het openbaar ministerie is niet transparant geweest tegenover de verdediging en de rechter over toezeggingen die aan [medeverdachte 2] zijn gedaan door de officier van justitie van het landelijk parket belast met getuigenbescherming over de strafeis in de zaak Maggiora, over de manier waarop [medeverdachte 2] de in die zaak opgelegde straf mocht uitzitten en over de aan die toezeggingen verbonden voorwaarden – te weten dat [medeverdachte 2] moest blijven meewerken in de zaak Maggiora en dat hij niet mocht verklaren over de contacten die hij met het openbaar ministerie had in het kader van de verklaringen die hij

aflegde.

(iii) Door de verklaringen van [medeverdachte 2] toe te voegen aan het dossier Maggiora heeft het openbaar ministerie wettelijke voorschriften met betrekking tot afspraken met (mede)verdachten omzeild die mede strekken tot bescherming van de belangen van de aanvraagster. Zo heeft de verdediging [medeverdachte 2] niet over zijn op grond van toezeggingen tot stand gekomen verklaringen kunnen ondervragen, omdat hij zich bij zaaksinhoudelijke vragen grotendeels op zijn verschoningsrecht beriep.

In de aanvraag in de zaak van de aanvraagster wordt gesteld dat de toetsing van de betrouwbaarheid van de verklaringen van [medeverdachte 2] door de verdediging en de rechtbank niet heeft kunnen plaatsvinden en dat, omdat het ook in hoger beroep in de zaak tegen de medeverdachte lang heeft geduurd voordat enig inzicht is verkregen in de gang van zaken rondom de totstandkoming van de verklaringen van [medeverdachte 2], de waarheidsvinding door het openbaar ministerie is belemmerd en onmogelijk gemaakt. Door tijdsverloop zijn inmiddels de mogelijkheden voor de verdediging om kritische vragen te stellen aan de betrokken getuigen ernstig beperkt. Daarom compenseert de in hoger beroep bekend geworden informatie de gebreken in het handelen van het openbaar ministerie onvoldoende. Volgens de aanvraag heeft al met al in de zaak van de aanvraagster geen sprake kunnen zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Dit moet volgens de aanvraagster tot het oordeel leiden dat het ernstige vermoeden bestaat dat de rechtbank in de zaak van de aanvraagster het openbaar ministerie niet-ontvankelijk zou hebben verklaard in de vervolging als de rechtbank op de hoogte was geweest van de door de aanvraagster aangeleverde informatie.

In zijn arrest van 1 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1889 heeft de Hoge Raad onder meer overwogen:

‘2.5.1 De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, rechtsoverweging 3.6.5 de volgende maatstaf geformuleerd met betrekking tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie:

“Niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging komt als in art. 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking. Daarvoor is alleen plaats ingeval het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan.”

De Hoge Raad verduidelijkt de toepassing van deze maatstaf als volgt. De strekking van deze maatstaf is dat in het geval dat een zodanig ernstige inbreuk op het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak is gemaakt dat geen sprake meer kan zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM, niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging plaatsvindt. Het moet dan gaan om een onherstelbare inbreuk op het recht op een eerlijk proces die niet op een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende wijze is of kan worden gecompenseerd. Daarbij moet die inbreuk het verstrekkende oordeel kunnen dragen dat – in de bewoordingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – “the proceedings as a whole were not fair”. In het zeer uitzonderlijke geval dat op deze grond de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging in beeld komt, hoeft echter niet – in zoverre stelt de Hoge Raad de eerder gehanteerde maatstaf bij – daarnaast nog te worden vastgesteld dat de betreffende inbreuk op het recht op een eerlijk proces doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte heeft plaatsgevonden. Aanleiding voor niet-ontvankelijkverklaring op deze grond kan bijvoorbeeld bestaan in het geval dat de verdachte door een opsporingsambtenaar dan wel door een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht (vgl. HR 29 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL0655), of waarin gedragingen van politie en justitie ertoe hebben geleid dat de waarheidsvinding door de rechter onmogelijk is gemaakt (vgl. HR 8 september 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZD1239).

In gevallen waarin zich een of meerdere vormverzuimen hebben voorgedaan die aanvankelijk het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van de zaak in het gedrang hebben gebracht, maar die in voldoende mate zijn hersteld om het proces als geheel eerlijk te laten verlopen, biedt de besproken maatstaf in beginsel geen ruimte voor niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging. Het is echter niet uitgesloten dat in zo'n geval strafvermindering ter compensatie van het daadwerkelijk ondervonden nadeel plaatsvindt.'

De stukken die aan de aanvraag ten grondslag zijn gelegd, wekken het ernstige vermoeden dat het openbaar ministerie heeft verzuimd van het aan [medeverdachte 2] verleende gunstbetoon een proces-verbaal zoals bedoeld in artikel 226g lid 4 Sv, aan het dossier van de zaak *Maggiore* toe te voegen en dat een aanvankelijk opgemaakt proces-verbaal is verwijderd uit het systeem van de politie, met aanpassing van de nummering van één of meer processen-verbaal. Van het gesprek van 14 oktober 2015 tussen [medeverdachte 2] en onder anderen de zaaksofficier van justitie is een opname gemaakt, die woordelijk is uitgewerkt. Daardoor is de inhoud van en de gang van zaken rondom dit gunstbetoon bekend geworden. Daarmee is het verzuim om het

genoemde proces-verbaal op te maken en de aanpassing van de nummering in die mate hersteld dat geen grond bestaat om te oordelen dat, als de rechtbank bekend was geweest met deze feiten en omstandigheden, het onderzoek van de zaak van de aanvrager zou hebben geleid tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging.

Ook voor zover aan de aanvraag ten grondslag is gelegd, kort gezegd, dat het openbaar ministerie ten onrechte niet de in de wet voorgeschreven procedure heeft doorlopen in relatie tot de verklaringen die [medeverdachte 2] heeft afgelegd in de zaak *Maggiora*, en dat het openbaar ministerie [medeverdachte 2] ervan zou hebben weerhouden openheid te verschaffen over zijn contacten met het openbaar ministerie met betrekking tot de door hem in de zaak *Maggiora* afgelegde verklaringen, doet zich niet een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv voor. Daarvoor is van belang dat in de genoemde strafzaak in hoger beroep tegen de medeverdachte onderzoek is gedaan naar de manier waarop de verklaringen van [medeverdachte 2] tot stand zijn gekomen en welke rol het openbaar ministerie daarbij heeft gespeeld. Zo is onder meer de officier van justitie van het landelijk parket die op enig moment de leiding over het TBG-traject kreeg als getuige gehoord, net als de zaakofficier in de zaak *Maggiora*, de rechercheofficier van het arrondissementsparket Noord-Nederland en [medeverdachte 2] zelf. Verder zijn interne aantekeningen (mutaties uit het journaal van het TBG en mutaties uit het journaal van het arrondissementsparket Noord-Nederland) en e-mails van het landelijk parket over het traject rond de door [medeverdachte 2] afgelegde kluisverklaringen toegevoegd aan het dossier in de zaak van de medeverdachte. Ook als wordt uitgegaan van de vormverzuimen die aan de aanvraag ten grondslag zijn gelegd, zijn deze door de inmiddels ontstane mate van duidelijkheid over de totstandkoming van en de gang van zaken rondom de door [medeverdachte 2] afgelegde verklaringen, in die mate hersteld, dat niet het ernstige vermoeden wordt gewekt dat, als de rechtbank bekend was geweest met deze feiten en omstandigheden, het onderzoek van de zaak van de aanvrager zou hebben geleid tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie.

Aan het vorenstaande doet niet af dat het hof in de zaak tegen de medeverdachte op grond van zijn oordeel over de begane vormverzuimen en zijn waardering van de ernst van die vormverzuimen, het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging heeft verklaard. In deze herzieningsprocedure ligt immers niet dit arrest van het hof ter beoordeling voor. Het gaat er in deze procedure om of, in het licht van wat in de aanvraag naar voren wordt gebracht en gelet op wat bekend is geworden over de totstandkoming en de gang van zaken rondom de door [medeverdachte 2] afgelegde verklaringen, naar het oordeel van de Hoge Raad sprake is van een gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en, zo ja, of als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het ernstig vermoeden bestaat dat het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot – voor zover hier van belang – de niet-

ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie.

De aanvraag is dus ongegrond en moet op grond van artikel 470 Sv worden afgewezen.

Beslissing

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:562

Zaaknummer: 25/00562

Rechters: C.N. Dalebout, R. Kuiper en M.J. Borger

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 457 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Kan uit de mededeling van de (onbevoegde) Belgische advocaat dat de dagvaarding de verdachte in goede orde heeft bereikt, worden afgeleid dat de verdachte tevoren bekend was met de dag van de terechtzitting in hoger beroep?

Kan uit de mededeling van de (onbevoegde) Belgische advocaat dat de dagvaarding de verdachte in goede orde heeft bereikt, worden afgeleid dat de verdachte tevoren bekend was met de dag van de terechtzitting in hoger beroep?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

In artikel 432 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) is bepaald dat het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak als zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting of van de nadere terechtzitting de verdachte tevoren bekend was.

De procesgang in deze zaak is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.1. Daaruit moet worden afgeleid dat de verdachte met de dag van de terechtzitting van het hof van 27 juli 2022 tevoren bekend was. Daarom had op grond van artikel 432 lid 1, aanhef en onder c, Sv het cassatieberoep moeten worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak van het hof van 10 augustus 2022. Het beroep is echter pas ingesteld op 13 december 2023. Dit brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:598

Zaaknummer: 23/04882

Rechters: T. Kooijmans, R. Kuiper en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 432 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2, tweede volzin, van het Wetboek van Strafvordering niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld en van het cassatiemiddel dat namens de benadeelde partij is voorgesteld

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:613

Zaaknummer: 24/01751

Rechters: A.L.J. van Strien, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: S.T. van Berge Henegouwen en F.E.L. Teerling

Wetsartikelen: art. 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het onder 1 bewezenverklaarde.

De bewezenverklaring en de bewijsvoering van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van 100 uren, subsidiair 50 dagen hechtenis.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis;
- vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat de taakstraf 95 uren belooft, subsidiair 47 dagen hechtenis;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:614

Zaaknummer: 24/00245

Rechters: T.B. Trotman, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: art. 3.C Opiumwet

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdachte het oogmerk tot omkoping heeft gehad?

Kon het hof oordelen dat de verdachte het oogmerk tot omkoping heeft gehad?

Beoordeling van het zesde, het zevende, het achtste en het negende cassatiemiddel

De cassatiemiddelen komen met verschillende klachten op tegen de bewezenverklaring van feit 3.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:619

Zaaknummer: 24/02922

Rechters: C. Caminada, F. Damsteegt en V. van den Brink

Advocaten: W.H. Jebbink en D.W.E. Sternfeld

Wetsartikelen: art. 2:128 lid 1 onder a SrA

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat de motorboot moet worden teruggegeven aan een ander dan de beslagene, die zelf geen klaagschrift heeft ingediend?

Kon de rechtbank oordelen dat de motorboot moet worden teruggegeven aan een ander dan de beslagene, die zelf geen klaagschrift heeft ingediend?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de onder de klager inbeslaggenomen motorboot moet worden teruggegeven aan een ander, te weten [A].

De rechtbank heeft het klaagschrift dat strekt tot teruggave aan de klager van de onder hem inbeslaggenomen motorboot gegrond verklaard en heeft daarnaast de teruggave van die motorboot gelast aan [A]. De rechtbank heeft onder meer overwogen:

“Beklag

Het beklag strekt tot teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp: een motorboot van het merk Cobalt 242 Bo Rider, [registratieteken].

Door klager is aangevoerd dat hij niets weet van dat de boot afkomstig zou zijn van diefstal. Hij heeft de boot overal gecontroleerd en ook laten controleren door een erkend bedrijf. Hij heeft de boot ook op zijn naam kunnen zetten en heeft € 35.000,00 betaald. Klager geeft aan meerdere stukken te kunnen overleggen waaruit blijkt dat hij de eigenaar van boot is. Namens klager wordt aangevoerd dat ten aanzien van klager sprake is van derdenbescherming, als de boot daadwerkelijk is gestolen. Klager heeft de boot te goeder trouw gekocht en heeft een reële prijs betaald. Klager moet daarom worden gezien als belanghebbende.

Standpunt van het Openbaar Ministerie

De officier van justitie verzet zich tegen teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp aan klager en heeft daartoe aangevoerd dat het belang van strafvordering zich daartegen verzet.

Het dossier bevat stukken dat de boot gestolen is, tevens bevat het stukken waaruit blijkt dat de verzekeringsmaatschappij [A] nu de wettelijke eigenaar is in verband met het afwickelen van de schade. Uit het dossier komt geen enkele stelling naar voren dat klager de boot te goeder trouw heeft gekocht. De officier van justitie verzoekt het inbeslaggenomen goed terug te geven aan de rechtmatige eigenaar, dus aan de verzekeringsmaatschappij.

Beoordeling

Gelet op het standpunt van de officier van justitie dat er geen strafvorderlijk belang is bij voortduring van het beslag, ligt – primair – teruggave aan de beslagene in de rede. Gelet op de door [A] in het geding gebrachte stukken, moet echter een ander dan beslagene als rechthebbende worden aangemerkt.

De rechtbank is van oordeel dat klager in dit verband onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt de rechtmatige eigenaar te zijn van de boot en dat hij te goeder trouw de boot heeft gekocht. De rechtbank oordeelt dan ook dat geen sprake is van derdenbescherming. De boot moet worden teruggegeven aan de rechtmatige eigenaar.

Het beklag wordt dan ook gegrond verklaard, in die zin dat het beslag wordt opgeheven, de boot niet toekomt aan klager, maar teruggaat naar de verzekeringsmaatschappij.”

Als in een geval als dit waarin het openbaar ministerie van oordeel is dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag niet vordert, de rechtbank bevindt dat een ander dan de beslagene redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd, moet het klaagschrift van de beslagene ongegrond worden verklaard. Alleen als die rechthebbende zelf een klaagschrift heeft ingediend, kan de teruggave aan hem/haar worden gelast. (Vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, rechtsoverweging 2.8.)

De stukken houden niet in dat een ander dan de beslagene een klaagschrift heeft ingediend. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte de teruggave van de inbeslaggenomen motorboot gelast aan [A].

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Nederland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:620

Zaaknummer: 24/03816

Rechters: F. Posthumus, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 94 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het primair bewezenverklaarde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de beperkte mate van overschrijding van de redelijke termijn volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:621

Zaaknummer: 24/04455

Rechters: C.N. Dalebout, F. Damsteegt en V. van den Brink

Advocaten: B.M.C.F. de Groen

Wetsartikelen: art. 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof de verzoeken van de verdediging afwijzen?

Kon het hof de verzoeken van de verdediging afwijzen?

Waar het in deze zaak om gaat

De advocaat-generaal heeft in haar conclusie als volgt samengevat waar het in deze zaak om gaat:

“2.1 De verdachte is in de eerste plaats veroordeeld voor het medeplegen van voorbereidingshandelingen als bedoeld in art. 10a Opiumwet. De verdachte zou (onder meer) betrokken zijn geweest bij de voorbereiding van de invoer van 25.000 kilogram cocaïne. Het hof heeft de verdachte daarnaast veroordeeld voor het medeplegen van gewoontewitwassen van in totaal € 6.850.000,-.

De bewezenverklaring steunt in overwegende mate op EncroChat-berichtenverkeer van het account [accountnaam] , dat aan de verdachte wordt toegeschreven. Dit berichtenverkeer maakt onderdeel uit van de data die in de periode van 1 april 2020 tot en met 20 juni 2020 zijn onderschept door de Franse autoriteiten door middel van een interceptietool. Op grond van een ‘joint investigation team’-overeenkomst (hierna: JIT; ook wel ‘gemeenschappelijk onderzoeksteam’ genoemd) tussen de Franse en de Nederlandse autoriteiten zijn de EncroChat-data met Nederland gedeeld. Het Nederlandse OM is op 10 februari 2020 het opsporingsonderzoek 26Lemont gestart, dat (mede) gericht was op de personen betrokken bij EncroChat en op de Nederlandse verwerking en/of analyse van de data uit Frankrijk. De rechter-commissaris heeft op 27 maart 2020 een ‘combinatiemachtiging’ onder voorwaarden verleend over onder meer het gebruik van de vergaarde data. De data uit dit onderzoek naar de EncroChat-data zijn vervolgens in verschillende strafrechtelijke onderzoeken gevoegd. Op 1 juli 2020 is de rechter-commissaris verzocht het onderzoek 26Sartell op te nemen op de lijst van onderzoeken waarin de 26Lemont-gegevens mogen worden gedeeld. De rechter-commissaris heeft daarvoor op dezelfde dag akkoord gegeven.”

In dit arrest zal de Hoge Raad onder meer bespreken wat de betekenis is van recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) voor

het toetsingskader dat is uiteengezet in de prejudiciële beslissing van de Hoge Raad van 13 juni 2023, ECLI:NL:HR:2023:913 over, kort gezegd, het gebruik van de resultaten van in het buitenland verricht onderzoek voor het bewijs.

Beslissingen van het hof naar aanleiding van verzoeken van de verdediging

De raadsman van de verdachte heeft bij e-mailbericht van 22 mei 2024 verschillende verzoeken gedaan.

Conclusie

Op grond van al het voorgaande is het hof van oordeel dat in de 26Sartell zaak, waar de Encrochat gegevens door Nederland via een JIT werden verkregen, materieel voldaan is aan de voorwaarden die het Hof van Justitie stelt aan het gebruik van door Frankrijk reeds verkregen en met Nederland gedeelde Encrochat gegevens.

De maatstaf bij de beoordeling van een verzoek tot voeging van stukken bij de processtukken en het horen van nog niet gehoorde getuigen is (op grond van artikel 315 lid 1 Sv in verbinding met artikel 415 Sv) of de noodzaak van het verzochte is gebleken. Bij het nemen van zijn beslissing hierover moet de rechter in aanmerking nemen dat op grond van artikel 149a lid 2 Sv in beginsel alle stukken aan het dossier dienen te worden toegevoegd die voor de ter terechtzitting door de rechter te nemen beslissingen redelijkerwijs van belang kunnen zijn.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen wijst het hof de verzoeken van de verdediging af nu het voegen van de betreffende stukken niet noodzakelijk zijn voor de beantwoording van de vragen genoemd in de artikelen 348 en 350 Sv en het hof zich voldoende voorgelicht acht.

Ook de verzoeken van de verdediging tot het horen van de betreffende getuigen wijst het hof op gelijke gronden af, nu de noodzaak daartoe het hof niet gebleken is.”

De feiten en omstandigheden “zoals weergegeven in het proces-verbaal van de regiezitting van 17 en 19 april 2023” – dat proces-verbaal ziet tevens op de terechtzitting van 11 mei 2023, waarin de beslissingen zijn opgenomen op de onderzoekswensen die op de genoemde regiezitting zijn gedaan – houden in:

“In de onderhavige zaak gaat het hof vooralsnog - kort en zakelijk weergegeven - uit van het volgende.

Vóór 2020 liep in Frankrijk een strafrechtelijk onderzoek naar het bedrijf EncroChat en de daaraan gelieerde personen. Omdat het Nederlandse openbaar ministerie in strafrechtelijke onderzoeken regelmatig tegen via EncroChat-toestellen afgeschermd communicatie aanliep,

is hierover tussen de Franse en Nederlandse autoriteiten contact ontstaan en informatie uitgewisseld.

In januari 2020 heeft de Franse rechter toestemming gegeven om op basis van een Franse opsporingsbevoegdheid een interceptietool te installeren op de voor EncroChat-communicatie gebruikte server in de plaats Roubaix, Frankrijk. Door installatie – en vervolgens het activeren – van de tool werd een kopie van de op de server aanwezige EncroChat-communicatie gemaakt en software geïnstalleerd welke bewerkstelligde dat via EncroChat lopende communicatie tevens werd doorgezonden naar een door de Franse politie beheerde server en werd gekopieerd. In de periode van 1 april 2020 tot en met 20 juni 2020 is via de interceptietool live informatie van EncroChat-telefoons, ook van EncroChat-telefoons die zich in Nederland bevonden, verzameld.

De interceptietool werd, op basis van Franse wettelijke bevoegdheden, ingezet door de Franse autoriteiten.

In het kader van het onderzoek naar het bedrijf EncroChat en de uitwisseling van gegevens en informatie is samengewerkt tussen Franse en Nederlandse opsporingsdiensten. Mede met het oog op de uitwisseling van de door de inzet van de interceptietool verkregen EncroChat-gegevens hebben Nederland en Frankrijk een JIT-overeenkomst gesloten.

In februari 2020 is onder gezag van de Nederlandse officier van justitie het opsporingsonderzoek 26Lemont gestart met het oog op de verzameling van gegevens en de verwerking en (nadere) analyse, verdere verwerking en gebruik van de uit/via Frankrijk te verkrijgen data van, onder meer, (NN)-gebruikers. 26Lemont was (mede) gericht op de NN-gebruikers/personen van EncroChat.

Het openbaar ministerie heeft in maart 2020 met een vordering gegrond op artikel 126b van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) (gecombineerd met een vordering ex artikel 126t Sv, hierna gezamenlijk: “de combinatievordering”) aan de rechter-commissaris gevraagd te toetsen of de inzet van de interceptietool en vervolgens de vergaring, overdracht en het gebruik van de daarmee verkregen data, subsidiair en proportioneel was. De rechter-commissaris heeft (op 27 maart 2020), na toetsing aan deze artikelen en aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit, een (algemene) machtiging (hierna: “de combinatiemachtiging”) onder voorwaarden verleend. Deze voorwaarden behelsden onder meer:

De vergaarde informatie/communicatie kan slechts worden onderzocht met toepassing van de in een proces-verbaal vastgelegde zoeksleutels (woordenlijsten) welke zullen worden opgeslagen en bewaard ten behoeve van mogelijk latere reproductie of onderzoek, zulks met

uitzondering van de onderzoeken waarin reeds is vastgesteld dat er sprake is van in georganiseerd verband gepleegde strafbare feiten, welke onderzoeken zijn vermeld op een voor aanvang van de inzet van het middel, aan de rechter-commissaris over te leggen lijst;

De vergaarde informatie/communicatie wordt na het onderzoek door middel van voornoemde zoekleutels na maximaal twee weken aangeboden aan de rechter-commissaris om de inhoud, omvang en relatie tot de vermoedelijk gepleegde of te plegen strafbare feiten te controleren en zal niet eerder ter beschikking worden gesteld aan het Openbaar Ministerie of de politie ten behoeve van (opsporings)onderzoeken;

De vergaarde informatie/communicatie zal slechts ter beschikking worden gesteld voor onderzoeken naar strafbare feiten die naar hun aard, in georganiseerd verband gepleegd of beraamd, een ernstige inbreuk op de rechtsorde maken, dan wel misdrijven met een terroristisch oogmerk, een en ander voor zover die onderzoeken niet behoren tot die welke op de reeds voor aanvang van de inzet van het middel aan de rechter-commissaris overgelegde lijst zijn vermeld.

Eén van de onder voorwaarde 4 bedoelde lijst-onderzoeken betrof het onderzoek 26Tumwater, waarin [medeverdachte] verdachte was. Op 1 juli 2020 is aan de rechter-commissaris verzocht om voor 26Sassenheim relevante 26Lemont gegevens te mogen delen. Op dezelfde datum heeft de rechter-commissaris hiermee ingestemd na toetsing aan de voorwaarden van de combinatiemachtiging.”

Beoordeling van het vierde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de afwijzing door het hof van de verzoeken die de verdediging heeft gedaan.

Het hof heeft de verzoeken van de verdediging afgewezen. Het hof heeft hiertoe in de kern overwogen dat:

- (i) aan die verzoeken door de verdediging als uitgangspunt ten grondslag is gelegd dat – mede gelet op de uitspraak van het Hof van Justitie van 30 april 2024 in de zaak C-670/22 – artikel 31 lid 1 Richtlijn 2014/41/EU met zich brengt dat de Franse autoriteiten de interceptie van de mede zich in Nederland bevindende EncroChat-toestellen vooraf hadden moeten melden aan de Nederlandse autoriteiten en dat, nu dit is uitgebleven, de verdediging in de gelegenheid moet worden gesteld om onderzoek te (doen) verrichten naar de rechtmatigheid van die interceptie;
- (ii) gelet op artikel 3 Richtlijn 2014/41/EU het verkrijgen van bewijs en de uitwisseling en

overdracht daarvan tussen twee (of meer) lidstaten die een gemeenschappelijk onderzoeksteam vormen, niet door Richtlijn 2014/41/EU worden beheerst, en dat de genoemde uitspraak van het Hof van Justitie niet tot een ander resultaat leidt;

- (iii) ook anderszins zich geen grond heeft voorgedaan op grond waarvan moet worden geoordeeld dat bij het werken met een gemeenschappelijk onderzoeksteam zoals in deze zaak heeft plaatsgevonden, een notificatieverplichting is geschonden in verband met de interceptie van zich in Nederland bevindende (telefoon)toestellen.

Deze afwijzing door het hof van de verzoeken, waarin besloten ligt dat het door de verdediging verzochte onderzoek in redelijkheid niet van belang is voor enige in de strafzaak te nemen beslissing, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daartoe is het volgende van belang.

Uit de vaststellingen van het hof volgt dat de interceptie van de EncroChat-toestellen niet heeft plaatsgevonden op grond van een (door Nederland uitgevaardigd) EOB, maar op eigen initiatief van de Franse autoriteiten. Verder volgt uit die vaststellingen dat Nederland en Frankrijk een overeenkomst voor een gemeenschappelijk onderzoeksteam hebben gesloten met het oog op de uitwisseling van de EncroChat-gegevens. Deze uitwisseling van gegevens – en dus ook de verkrijging daarvan door Nederland – heeft niet plaatsgevonden op grond van een (door Nederland uitgevaardigd) EOB.

Artikel 3 Richtlijn 2014/41/EU houdt in dat het EOB alle onderzoeksmaatregelen omvat “met uitzondering van het instellen van een gemeenschappelijk onderzoeksteam en de bewijsgaring in het kader van een dergelijk onderzoeksteam zoals voorzien in artikel 13 van de Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie (...) en in Kaderbesluit 2002/465/JBZ van de Raad, behalve met het oog op de toepassing van artikel 13, lid 8, van de overeenkomst en artikel 1, lid 8, van het kaderbesluit”. Deze laatstgenoemde uitzondering heeft betrekking op het – zich hier niet voordoende – geval waarin het gemeenschappelijk onderzoeksteam rechtshulp nodig heeft van een andere lidstaat dan de lidstaten die dat onderzoeksteam hebben ingesteld.

Gelet hierop zijn de voorschriften van Richtlijn 2014/41/EU over het EOB niet van toepassing op de verkrijging van het bewijsmateriaal door Nederland als gevolg van de uitwisseling van de EncroChat-gegevens in het kader van het door Nederland en Frankrijk ingestelde gemeenschappelijk onderzoeksteam.

Het vorenstaande neemt op zichzelf niet weg dat in het geval dat in de ene lidstaat wordt overgegaan tot het aftappen van telecommunicatie, terwijl het telecommunicatieadres van de af te tappen of afgetapte persoon in gebruik is op het grondgebied van een andere lidstaat, de

voorschriften van artikel 20 EU-Rechtshulpovereenkomst⁴ en artikel 31 Richtlijn 2014/41/EU van belang kunnen zijn. In zo'n geval ontstaan immers verplichtingen voor de ene lidstaat om de andere lidstaat bepaalde informatie te verstrekken, terwijl de andere lidstaat het voortzetten van het aftappen kan toestaan dan wel kan doen beëindigen (vgl. hierover rechtsoverweging 6.23 van HR 13 juni 2023, ECLI:NL:HR:2023:913, zoals geciteerd onder 4.9). Deze regelingen strekken ertoe dat de betreffende andere lidstaat in staat wordt gesteld om te beslissen of (het voortzetten van) het aftappen kan worden toegestaan, al dan niet onder bepaalde voorwaarden. De Nederlandse regelingen van artikel 5.1.13 en 5.4.18 Sv houden in dat, als in dit verband een kennisgeving wordt gedaan door de bevoegde autoriteiten van een andere (lid)staat, door de officier van justitie een machtiging van de rechter-commissaris wordt gevorderd tot het verlenen van instemming met (het voornemen tot) het aftappen, dan wel door de rechter-commissaris wordt beslist of met (het voornemen tot) het aftappen kan worden ingestemd. Deze regelingen strekken er dus toe dat het aftappen van telecommunicatie, terwijl het telecommunicatieadres van de af te tappen of afgetapte persoon in gebruik is op het grondgebied van Nederland, niet plaatsvindt zonder dat Nederland in de gelegenheid is om te beslissen of dit aftappen al dan niet (verdere) doorgang mag vinden. Van belang daarbij is of in een soortgelijke Nederlandse strafzaak het opnemen van telecommunicatie ook zou worden toegestaan.

Het hof heeft vastgesteld dat in Nederland door het openbaar ministerie een machtiging van de rechter-commissaris is gevorderd voor het geven van een bevel tot het binnendringen en het doen van onderzoek in een geautomatiseerd werk, als bedoeld in artikel 126b Sv, en tot het opnemen van (tele)communicatie, als bedoeld in artikel 126t Sv, waarop die machtiging door de rechter-commissaris is verleend. Dit heeft plaatsgevonden voordat in Frankrijk is overgegaan tot de interceptie van EncroChat-toestellen, waaronder ook EncroChat-toestellen die zich in Nederland bevonden. Daarnaast is met het oog op de uitwisseling van de door de inzet van de interceptietool verkregen EncroChat-gegevens door Nederland en Frankrijk een overeenkomst gesloten voor een gemeenschappelijk onderzoeksteam. Hierbij was Nederland ook ervan op de hoogte dat communicatie van zich in Nederland bevindende EncroChat-toestellen zou worden onderschept. Uit dit alles volgt dat de interceptie van de EncroChat-toestellen, voor zover deze zich in Nederland bevonden, niet heeft plaatsgevonden buiten de wetenschap en de instemming van de Nederlandse autoriteiten om, en dat zich daarmee dus geen onregelmatigheden hebben voorgedaan die de rechtmatigheid van het gebruik van de aan de Nederlandse autoriteiten overgedragen onderzoeksresultaten raken.

Het cassatiemiddel faalt.

In de schriftuur worden verzoeken gedaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie, in het bijzonder over de uitleg van artikel 31 lid 1 Richtlijn 2014/41/EU en over de

beoordeling van de rechtmatigheid van de verkrijging van bewijsmateriaal in het licht van het Unierecht. Voor zover de in de cassatieschriftuur opgeworpen vragen relevant zijn voor de uitkomst van het geschil, kan het voorleggen van die vragen aan het Hof van Justitie achterwege blijven omdat deze kunnen worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie – waaronder de uitspraak van het Hof van Justitie van 30 april 2024 in de zaak C-670/22 – dan wel geen twijfel kan bestaan over de wijze waarop deze vragen over de betrokken Unierechtelijke rechtsregel moeten worden opgelost. De Hoge Raad verwijst hierbij naar het onder 4 weergegeven juridische kader. Ook het weergegeven verzoek van het Cour de cassation om een prejudiciële beslissing geeft geen aanleiding tot het stellen van in de schriftuur genoemde vragen, nu de door het Cour de cassation gestelde vragen geen betrekking hebben op de beoordeling van onderzoeksresultaten die – zoals in deze zaak – zijn verkregen door de toepassing van opsporingsbevoegdheden in het buitenland onder verantwoordelijkheid van buitenlandse autoriteiten, en die aan Nederland zijn overgedragen in het kader van de samenwerking in het verband van een gemeenschappelijk onderzoeksteam.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze zes jaren en vijf maanden belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:650

Zaaknummer: 24/02527

Rechters: F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: J.C. Reisinger en Vermeulen

Wetsartikelen: Art. 3 Richtlijn 2014/41/EU

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

De uitspraak waarvan herziening is gevraagd

De rechtbank heeft de aanvrager veroordeeld voor ‘medeplegen van een feit, bedoeld in het vierde of vijfde lid van artikel 10 van de Opiumwet voorbereiden, meermalen gepleegd’, ‘opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2, onder C van de Opiumwet gegeven verbod’, ‘deelnemen aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven als bedoeld in artikel 10, vierde en/of vijfde lid en/of artikel 10a, eerste lid van de Opiumwet’, ‘deelnemen aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven’, ‘gewoontewitwassen’ en ‘handelen in strijd met artikel 26, eerste lid, van de Wet wapens en munitie en de feiten begaan met betrekking tot een wapen van categorie II en een vuurwapen van categorie III’ tot een gevangenisstraf van 24 maanden.

De aanvraag tot herziening

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering. In de aanvraag wordt daartoe in de kern aangevoerd dat sprake is van het ernstige vermoeden dat de rechtbank het openbaar ministerie niet-ontvankelijk zou hebben verklaard in de vervolging van de aanvrager – zoals het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden deed in de zaak tegen de medeverdachte [medeverdachte 1] die is gepubliceerd op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:GHARL:2024:7367 – als de rechtbank bekend was geweest met de eerst bij de behandeling van die zaak in hoger beroep bekend geworden informatie over de vormverzuimen in verband met de verklaringen van de medeverdachte [medeverdachte 2].

De conclusie van de advocaat-generaal

De advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot afwijzing van de aanvraag tot herziening en heeft voor de redenen daarvoor verwezen naar zijn conclusie in de zaak van de

voormalige medeverdachte van de aanvrager op grond van een identiek herzieningsverzoek in de zaak met nummer 25/00562 H.

De raadslieden van de aanvrager hebben daarop schriftelijk gereageerd en daarbij verwezen naar hun schriftelijke reactie op de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak met nummer 25/00562 H.

Beoordeling van de aanvraag

De aanvraag is ongegrond. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 25/00562 H, ECLI:NL:HR:2026:562.

Beslissing

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:651

Zaaknummer: 25/00577

Rechters: M.J. Borgers, C.N. Dalebout en R. Kuiper

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 457 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

De uitspraak waarvan herziening is gevraagd

Het hof heeft in hoger beroep – met vernietiging van een vonnis van de politierechter in de rechtbank Oost-Brabant van 14 maart 2022 – de aanvrager veroordeeld voor schuldwitwassen tot een taakstraf van veertig uren, subsidiair twintig dagen hechtenis.

De aanvraag tot herziening

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Beoordeling van de aanvraag

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat, als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag berust op de stelling dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken van schuldwitwassen als het bekend zou zijn geweest met de uitkomsten van het financiële onderzoek door de politie in het kader van een andere witwaszaak naar [betrokkene 1], de persoon van wie de aanvrager het bij hem aangetroffen bewezenverklaarde geldbedrag van € 7.550 heeft ontvangen. Uit dat onderzoek volgt volgens de aanvraag dat [betrokkene 1] na het bewezenverklaarde feit (op of omstreeks 30 oktober 2020) over grote hoeveelheden contant geld kon beschikken die kunnen worden verklaard uit legale inkomsten.

Het hof is uitgegaan van een vermoeden van witwassen dat niet is ontzenuwd. Het hof achtte namelijk hoogst onwaarschijnlijk dat [betrokkene 1], zoals zij heeft verklaard, ten tijde van het bewezenverklaarde feit op 30 oktober 2020 heeft kunnen beschikken over een contant

geldbedrag van € 10.000 (het totale bedrag dat zij heeft overgedragen aan en dat is aangetroffen bij de aanvrager en de zoon van [betrokkene 1]) dat afkomstig was uit de inkomsten van haar bedrijf '[A]', dan wel uit de schadevergoeding die in 2018 aan haar partner is uitgekeerd na een verkeersongeval. De aanvraag wijst slechts in algemene bewoordingen en zonder concrete financiële onderbouwing op andere bronnen van inkomsten waaruit het door [betrokkene 1] aan de aanvrager overgedragen contante geldbedrag van € 7.550 mogelijk verklaard kan worden. Daarmee wekt de aanvraag niet een ernstig vermoeden.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

Beslissing

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:653

Zaaknummer: 25/02308

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en T.B. Trotman

Advocaten: A. Cinar

Wetsartikelen: art. 457 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

De uitspraak waarvan herziening is gevraagd

De rechtbank heeft de aanvrager veroordeeld voor ‘medeplegen van een feit, bedoeld in het vierde of vijfde lid van artikel 10 van de Opiumwet voorbereiden, meermalen gepleegd’, ‘medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 2, onder A van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd’, ‘medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2, onder B van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd’, ‘als oprichter en leider deelnemen aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven als bedoeld in artikel 10, vierde en/of vijfde lid en/of artikel 10a, eerste lid van de Opiumwet’, ‘als oprichter en leider deelnemen aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven’, ‘gewoontewitwassen’, ‘medeplegen van handelen in strijd met artikel 26, eerste lid, en artikel 31, eerste lid, van de Wet wapens en munitie en de feiten begaan met betrekking tot een wapen van categorie II en/of een vuurwapen van categorie II, meermalen gepleegd’ en ‘handelen in strijd met artikel 26, eerste lid, van de Wet wapens en munitie en het feit begaan met betrekking tot een vuurwapen van categorie III’ tot een gevangenisstraf van acht jaren.

De aanvraag tot herziening

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering. In de aanvraag wordt daartoe in de kern aangevoerd dat sprake is van het ernstige vermoeden dat de rechtbank het openbaar ministerie niet-ontvankelijk zou hebben verklaard in de vervolging van de aanvrager – zoals het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden deed in de zaak tegen de medeverdachte [medeverdachte 1] die is gepubliceerd op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:GHARL:2024:7367 – als de rechtbank bekend was geweest met de eerst bij de behandeling van die zaak in hoger beroep bekend geworden informatie over de vormverzuimen in verband met de verklaringen van de medeverdachte [medeverdachte 2].

De conclusie van de advocaat-generaal

De advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot afwijzing van de aanvraag tot herziening en heeft voor de redenen daarvoor verwezen naar zijn conclusie in de zaak van de voormalige medeverdachte van de aanvrager op grond van een identiek herzieningsverzoek in de zaak met nummer 25/00562 HR.

De raadsliden van de aanvrager hebben daarop schriftelijk gereageerd en daarbij verwezen naar hun schriftelijke reactie op de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak met nummer 25/00562 H.

Beoordeling van de aanvraag

De aanvraag is ongegrond. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 25/00562 H, ECLI:NL:HR:2026:562.

Beslissing

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:655

Zaaknummer: 25/00561

Rechters: M.J. Borgers, C.N. Dalebout en R. Kuiper

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 2.A Opiumwet, art. 10a Opiumwet, art. 2.B Opiumwet en art. 457 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdachte samen met anderen oplichting heeft gepleegd, nu het de verdachte is die door de oplichting tot afgifte is bewogen?

Kon het hof oordelen dat de verdachte samen met anderen oplichting heeft gepleegd, nu het de verdachte is die door de oplichting tot afgifte is bewogen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt met verschillende klachten op tegen de bewezenverklaring van de feiten 1, 3 en 4.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:623

Zaaknummer: 25/00080

Rechters: C. Caminada, V. van den Brink en F. Damtsteegt

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 2:305 SrA, art. 2:354 SrA en art. 2:351 SrA

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

De uitspraak waarvan herziening is gevraagd

Het hof heeft in hoger beroep – met vernietiging van een vonnis van de politierechter in de rechtbank Oost-Brabant van 14 maart 2022 – de aanvrager veroordeeld voor witwassen tot een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van vier weken en een taakstraf van honderd uren, subsidiair vijftig dagen hechtenis.

De aanvraag tot herziening

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Beoordeling van de aanvraag

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat, als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken van witwassen van een bedrag van € 10.000 als het bekend zou zijn geweest met de uitkomsten van het financiële onderzoek door de politie naar de aanvrager in het kader van een andere witwaszaak. Uit dat onderzoek volgt volgens de aanvraag dat de aanvrager na het bewezenverklarde feit (op of omstreeks 30 oktober 2020) over grote hoeveelheden contant geld kon beschikken die kunnen worden verklaard uit legale inkomsten.

Het hof is uitgegaan van een vermoeden van witwassen dat niet is ontzenuwd, omdat het hof hoogst onwaarschijnlijk achtte dat de aanvrager, zoals zij heeft verklaard, ten tijde van het bewezenverklarde feit op 30 oktober 2020 heeft kunnen beschikken over een contant

geldbedrag van € 10.000 dat afkomstig was uit de inkomsten van haar bedrijf '[A]', dan wel uit de schadevergoeding die in 2018 aan haar partner is uitgekeerd na een verkeersongeval. De aanvraag wijst slechts in algemene bewoordingen en zonder concrete financiële onderbouwing op andere bronnen van inkomsten waaruit het bedrag van € 10.000 mogelijk verklaard kan worden. Daarmee wekt de aanvraag niet een ernstig vermoeden.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

Beslissing

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:652

Zaaknummer: 25/02097

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en T.B. Trotman

Advocaten: Th. Boumans

Wetsartikelen: art. 420bis lid 1 onder b Sr en art. 457 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afwijzen?

Kon het hof het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afwijzen?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

De raadsman heeft aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag gelegd dat de verdachte als gevolg van een adreswijziging pas één dag voor de terechtzitting in hoger beroep via de raadsman op de hoogte is geraakt van de zittingsdatum, en dat de verdachte niet in de gelegenheid is om op de zitting te verschijnen omdat hij werkzaam is in het buitenland. Het hof heeft niet geoordeeld dat die aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is, terwijl het hof evenmin blijkt heeft gegeven van de belangenafweging als vermeld. Daaraan doet niet af dat het hof bij zijn beslissing in aanmerking heeft genomen dat, kort gezegd, tijdig een afschrift is gezonden naar het bij het openbaar ministerie bekende adres van de verdachte in het buitenland, dat het aan de verdachte is om een wijziging van zijn adres door te geven en dat het in de gegeven omstandigheden aan de raadsman, die al van deze zitting afwist, was om met de verdachte te communiceren over de zittingsdatum. Met het uitsluitend benoemen van deze factoren – zonder daarbij andere factoren, zoals het procesverloop en het gewicht van de zaak, te betrekken – heeft het hof immers geen afweging gemaakt van alle bij aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht. Het hof heeft de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:635

Zaaknummer: 24/01557

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv en art. 326a Sr

RECHTSPRAAK

Beklag.

Beklag.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De rechtbank heeft bij beschikking van 9 april 2025 het klaagschrift van de klager dat strekt tot teruggave van zijn rijbewijs (naar de Hoge Raad begrijpt: het rijbewijs met [nummer]), ongegrond verklaard. Uit de door de griffie van de Hoge Raad ingewonnen inlichtingen, blijkt dat dit rijbewijs op 16 februari 2026 is teruggegeven aan de klager. Dit betekent dat de klager geen belang meer heeft bij het cassatieberoep tegen de beschikking van de rechtbank. Het beroep moet daarom niet-ontvankelijk worden verklaard.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:646

Zaaknummer: 25/01676

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: T. Roggenkamp

Wetsartikelen: art. 164 WVV